

Több növényvédő szert használnak

Csütörtökön a megyei növényvédő állomások igazgatóinak és főagronómusainak a Földművelésügyi Minisztériumban rendezett tanácskozásán megvitatták az idei növényvédelem időszervi szervezeti problémáit, az elmúlt félévi munka mérlegét és a tennivalókat. Nagy Bálint, az Országos Növényvédelmi Szolgálat vezetője közölte, hogy az idei növényvédelmi munkák az elmúlt évnél általában jobb eredményt hoztak. A növényvédőszer-felhasználásban — a korábbinál nagyobb szakszerűséggel — már a múlt évi teljes felhasználásának másfél-szeresénél tartanak. Ennek megfelelően a szőlőkben, a gyümölcsösökben csaknem mindenütt sikerült meggátolni a gomba- és rovarkártevők elszaporodását. A peronoszpóra- és lisztharmatveszély most, a július végi páras és meleg időben fokozódik, tehát a növényvédőknek továbbra is részen kell lenniük, hogy baj ne érje a már betakarításra váró termést.

Ki mit vár az új pártvezetőségtől?

A vágóhídi dolgozók körében most már sűrűn ismétlődő beszédtema pártvezetésük vezetőségének közeli újjá-választása. Érdeklődik az ott a pártkivülieket is, hiszen a közös munkahelyen azonos indítékből táplálkozik a gondolat: a pártvezetésbe azok kerüljenek majd most is, akik egyaránt élvezik a dolgozók bizalmát, politikai helytállásuk és műveltségük pedig kiemelkedő. S mit várnak a vágóhídi dolgozók az új vezetőségtől?

Javaslatok sorsa

Beszélgetünk Bartha Mártonné varrodai dolgozóval. Tizenöt éve párttag, húsz éve dolgozik a szegedi nőmozgalomban. Tagja az SZMT Csongrád megyei nőbizottságának, alelnöke a városi nőtanácsnak. Részt vesz üzem társadalombiztosítási tanácsában is. Komolyak, megfontoltak a szavai. Mások ügyes-bajos dolgait intézve a saját gondjaival elő sem hozza, ha most erről nem kérdeznék. De most is megkerül a kérdés, és arról beszél először, ami a közös ügyet szolgálja:

— Másfél éve javasoltam egy taggyűlésem, hogy időnként, mondjuk félévénként, össze kellene hívni az üzemből a pártaktívákat, hogy ki-ki elmondhassa a munkájában szerzett tapasztalatát. Javaslomat helyeselték, elfogadták, de nem lett belőle semmi.

Mizsik Ferenc párttitkár is hallja ezt a beszélgetést. Rábólint, hogy ez bizony így van. Az új pártvezetésre vár tehát Bartháné javaslatának megvalósítása. De van Bartháné személyes mondanivalója is. Az üzemből valahogy nem veszik észre, mert társadalmi munkájának zömét azon kívül végzi. Nem mellőzik, de mégis...

— Néha jólesnék — mondja — ha a pártvezetés tagjai közül megkérdeznék valaki munkájában: mik a problémáim? Most is kell a jó szó, mint a falat kenyér. A kommunisták ne csak a taggyűléseken vártassanak egymással szót, lehet arra sort keríteni a munka menetében is.

... plusz saját igyekezet

Szalai Attila energetikus saját nevelésű fiatalja a vágóhídi pártvezetésnek. Hat éve került ide a gépipari technikum elvégzése után, s nemrég lett párttagjelölt. Dolgozott a KISZ-ben, közben szak szervezeti iskolát is végzett. Politikai tanfolyamot vezet. Most kezd csak körülnézni, hogy tulajdonképpen kik is vannak a pártvezetésben. Jól ismeri valamennyit, hiszen a termelőmunkában közvetlen kapcsolatban van velük. A leendő új pártvezetőséget máris nagy munkában látja Szalai Attila, amikor így fogalmaz:

— Mintegy 200 milliós rekonstrukciónak, korszerűsítésnek néz elébe a vágóhíd. Hogy ez folyamatosan, zökkenők, termelékiesés nélkül végbe is menjen, bizony nagy munka vár a pártvezetés új vezetőségére. S ehhez a munkához szeretném majd hozzátenni én is a saját igyekezetemet.

Korábban Koszorus István volt a párttitkár a vágóhídon. Nem fiatalember már, de a munka nem esik ki még a kezéből egyhamar. Zsörtölődik. Elégedetlen, amiért egyik-másik párttag nem elégé öntevékeny. Ha konkrét feladatot kapnak, azt elvégzik rendesen, de önmaguktól nem kínálkoznak a feladatokért. Meg is mondja nyíltan:

— Pártszervezetünkben többen megálltak egy bizonyos szinten a politikai műveltségben. Ezért történetek meg olyan eset, hogy a taggyűlésen éppen azok hallgatnak a problémákról, akik utána élénken vitatkoztak kint az üzemből. Szó volt a pártokról. Másnap egyik-két párttag azt hangoztatta munkahelyén, hogy minek az még mindig. S ezeknek pártkivüliek adták meg a helyes választ azzal, hogy közülük sokan vettek részt különböző fokú politikai oktatásban. Az új vezetőség feladatait között ezért tartom majd fontosnak a párttagok rendszeres politikai továbbképzését. Van nekünk még elég tanulnivalónk.

„Dörömbölő” fiatalok

S mintha ezt folytatná tovább a fiatal pártkivüli Ottlik Illés is. Munkaköre a minősítő ellenőrzés. Korábban mint szakmunkás dolgozott itt. Közben technikumot végzett, érettségizett. Harmadikos volt, amikor a magasabb munkakört rábízták. Több tudással most a magasabb kereset felé igyekezik. S igaz van, hiszen most teremt magának jövőt. Dobó István telegyűlést meg is jegyezett, hogy az ilyen fiatalokra, mint Szalai Attila és Ottlik Illés mind bátrabban építenek a vállalatnál. És „dörömbölnek” is a fiatalok. Ottlik Illés munkatársai közül elmarasztal néhány párttagot a szellemi restség miatt. Némelyek olykor munkakörükből is példamutatásból lehetnének, hiszen a párttagság többre kötelez, előnyök élvezésére viszont nem hatalmaz fel senkit. A pártszervezet és a vezetőség tekintélyét akarja növelni ez a fiatalember, amikor a párttagok nevelését várja a leendő új vezetőségtől.

Lesz tehát feladata az új vezetőségnek, s nem is kevés. A felvetődött problémák sok mindenre rátereltek a párttitkár és a telegyűlést vezető figyelmét. Tapasztalták: csak észintén, nyíltan érdemes szólni, hogy a közös dolgokban kellőképpen eligazodjunk.

Lódi Ferenc

VENDÉGJÁRÁS IDEJÉN

Rég volt, talán igaz sem volt, amikor a szegediek rácsodálkoztak az idevetődő idegenre. Különös élménynek számított egy-egy külföldi turistacsoport, hiszen az idegenforgalom elsősorban Budapestre és a Balaton partjaira irányult. Ma már más a helyzet. Különösen a szabadtéri játékok felújítása óta látogatják nagy tömegek a Dél-Magyarország fővárosát. Jönnek Szegedre baráti országokból és kapitalista államokból egyaránt. Az éttermekben, az üzletekben, a strandokon hallható idegen beszéd már szinte természetes, fel sem tűnik a város lakóinak.

Minden jel arra mutat, hogy a vendégek jól is érzik magukat körünkben. Nemcsak a szabadtéri előadások várásának, a kiadós napfénynek, vagy a magyaros konyhának köszönhető ez, hanem a barátságos fogadtatásnak, vendéglátásnak is. Hangsúlyozva az itt-ott még előforduló, a gyakran tapasztalatlanágból eredő hibák megszüntetését, körülbelül ez a módja annak, hogy az egykori csendes vidéki községtől minél hamarabb vonzó hírű, élénk forgalmú nagyvárossá nője ki magát.

A rohamosan gyarapodó idegenforgalommal egyenes arányban növekszik a szegediek felelőssége is. És itt legfőként nem a város tisztaságára gondolunk — bár erre is szükség van —, hanem sokkal inkább a korrekt viselkedésre és magatartásra. A legszebb ajándék, a legörömteljesebb találkozás, ismerkedés sem indokolja, hogy megfedkezzünk magunkról és vendégeinkben az elvtelenség benyomását keltsük. Szeged valamennyi felnőtt lakosának illik tudnia, hogy ő — nem nagy szavak ezek — a Magyar Népköztársaság állampolgára, s politikai képviselője is. Azért hangsúlyozzuk ezt, mert a megfelelő udvariasságot és segítőkészséget meghaladó hajbókolás, panaszkodás, kéregetés, vagy felesleges fecsegés mintha „divatos” kezdené lenni nálunk. Némelyek ahelyett, hogy felhívják üzemi, vagy családjuk vendégeinek figyelmét, mint produkál ebből a városban a dolgozók tudása és szorgalma, s milyen biztatóbb a további fejlődésünk kilátásai, csak nehézségek és hibák miatt siránkoznak. Akadnak olyanok, akik lesajnálnak iparunk termékeit, s közben az a kétségtelen igazság sem zavarja őket, hogy egyebek között orvosi műszereink, híradástechnikai berendezéseink veteksenek az iparilag legfejlettebb országokéval. Ikaruszautóbuszainkat dicserik a szovjet és az NDK-beli gépkocsivezetők, a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalat készítményeiből jelenleg nem tudjuk kielégíteni az exportigényeket és így tovább. A magyar ipar termelése 1950 és 1964 között 269 százalékkal nőtt, míg ugyanebben az időszakban Ausztriáé 144, Belgiumé pedig csak 79 százalékkal. Néha pirulni kell amiatt, hogy a különben jól szituált, elegendés emberek némelyikének elég, ha megkínálják egy színes csomagolású amerikai cigarettával, máris agyba-főbe kezdi dicsérni mindazt, amit Nyugaton csinálnak. Talán eszébe sem jut, hogy a technikai fejlettségével hencgő, politikájában pedig mindig a felszabadult országok népeit sajnálkozó kapitalizmus „jóvoltából” évente 40 millió ember éhenhal a világon; s földünk 3 milliárd lakosából 2 milliárd éheznek vagy hiányosan táplálkozik.

Érdekes, de ugyanakkor természetes is, hogy általában a sokat dolgozó, s az elégedetlenkedőknél viszonylag kevesebb jövedelmű emberek a szocializmus legjobb szószói. Ők a kommunizmuskal együtt megbecsülnek és értékelnek minden egyes tétlét az új gyárak, lakóházak falalaiban, s kezük munkájának gyümölcsét büszkén mutatgatják a külföldieknek is. Ellenben akik lépten-nyomon jó magyarságukra hivatkoznak, mindjárt „szegyéllősekké” válnak, mihelyt eredményeinkről kellene beszélni. Pedig a turisták jelentős részét nemcsak a fogadalmi templom és a múzeum érdekli, hanem az is, hogy milyen a jelenünk és hogyan dolgozunk, boldogulunk benne.

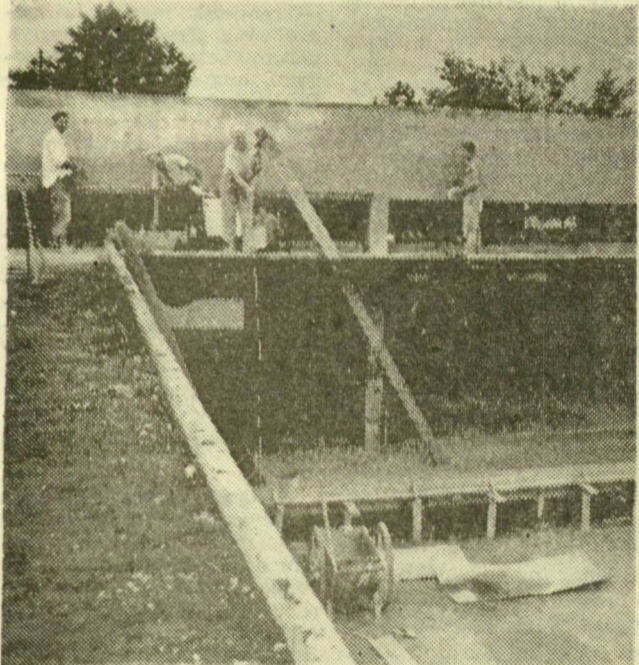
A szocialista országokból Szegedre látogatók jobban ismerik terveinket, vágyainkat, céljainkat, mert az újságokból, különféle előadásokból odahaza is a valóságos képet kapják Magyarországról. De mit tud az a nyugatnémet állampolgár, aki ideutazása előtt alig hallott rólunk valamit, vagy ha igen, akkor rendszerint a tőkés szolgálatban álló sajtó „világította” meg számára a problémákat. Ezért lehetséges olyan abszurdum, hogy némelyik nyugati turista — most a jószándékúakról van szó — még manapság is a pusztán lakó, lovon nyargalászó, gulyást kanalazó népet keresi nálunk, s meglepődik, amikor végignézi a Hunyadi László, vagy az Aida előadását.

Nincs ebben semmi túlzás. Egy szűkebb francia delegáció hölgytagjai Szegedről minduntalan a pusztára kíváncsiak menni, mert uti térképükön találkoztak Puszta-szer és Pusztamérges nevével és azt hitték, nálunk nincs fontosabb láttnivaló. Hiába magyarázták nekik, hogy azokban a községekben színvonalas termelőszövetkezeti gazdálkodás folyik, tehát úgysem találkoznak ott az előre elképzelt romantikával, nem értették meg. Ők egyesegyedül azért jöttek Magyarországra, hogy megszemléljék a pusztát, amelyről annyit beszélnek az ő hazájukban. Rendben van, mutassuk meg a síkságot is annak, aki elfáradt ide miatta. Ugyanakkor viszont, ha dicsékvés nélkül is, de büszkeséggel mondjuk el, milyen sokat javult az élet, mióta urak és kizsákmányolók nélkül intézzük dolgainkat. Talán a külföldnek szóló propagandánk készítőit is meg lehet érteni: a növekvő turistaforgalom több valuta-bevételt is jelent. Ha a tájékozatlan nyugatnémet polgár a „tsikosch” hallatára indul el hazánkba nyaralni, akkor kár volna megfosztani az élvezettől: irányítsuk el a Hortobágyra, hogy lásson egy kis délibábót. Debrecenbe vagy Szegedre látogatásakor azonban legalább hívjuk fel a figyelmét, hogy nem valami koldus társaság tengődik itt Európa közepén. Ellenkezőleg, van mit ennünk, lakáskultúránkat bárki megnézheti és tudásunk, tehetségünk sem szegényellivaló.

A nagy vendégjárás kedvez nekünk. Kiváló alkalmat ad ezer és ezer embernek arra, hogy propagandát csináljon rendszerünknek, vagyis személyesen mondja el az igazságot azoknak a külföldieknek is, akik odahaza nehezen jutnak hozzá. Eljünk bátran az alkalommal. A kapitalista országokból érkező turisták nem mind gyárosok, bankárok, meg nagykereskedők. Olyan is van közöttük, aki szimpatizál a szocializmussal és tapasztalatokat akar gyűjteni. Ne hazudjunk tehát az ilyeneknek, hanem becsületes vendéglátók módjára nyújtsunk segítséget céljuk eléréséhez.

F. NAGY ISTVÁN

Ki a felelős a kisteleki kenyérgyár ügyében?

(Somogyiné felv.)

Felvételnk a nagy üzemesarnokból és az „elvezetett” tétől mutat be részleteket.

Új, a technika minden áldásával felszerelt kenyérgyárat terveztek Kistelekre, a község új ipari övezetébe. Ez az üzem, ha elkészül, 24 ezer ember — ennyien élnek Kisteleken és környezetében — napi kenyéret és péksütemény-szükségletét elégíti ki. A régi kenyérgyár annyira elavult, hogy felújítani már nem érdemes. Eppen emiatt az új kenyérgyárban már 1965. októberében meg kellett volna kezdeni a termelést. A kivitelező, az EM Csongrád megyei Építőipari Vállalat azonban — amint Mura Mészáros József építész-vezető elmondotta — ez év december 31-ig kért és kapott újabb halasztást az átadásra. Pedig van anyag is, munkaerő is, csak éppen használható tervek nincsenek.

A tervezést a Budapesti Élelmiszeripari Tervező Intézet végezte, s a tétőfedéshez bitumenperlit nevű anyagot írt elő. Ugyanakkor figyelmen kívül hagyták, hogy ennek az anyagnak a felhasználása a hazai építőiparban nincs még kellően

kikísérletelve. Így Kisteleken sem tudják megbízhatóan felhasználni. A probléma az, hogy puha, morzsálékos volta miatt semmiféle kötőanyag sem ragad hozzá. A bitumennel vagy szurokkal felragasztott szigetelő lapokat idővel akár a szél is lefújhatja a tetőzetről. Viszont a tétőfedés ezzel a bizonyos bitumenperlittel már megtörtént. A nagy üzemesarnok és a szociális épület — bár a belső vako-lását is befejezték — ma is széltevében-hosszában be-ázik.

Az építész-vezető szerint emiatt mintegy 100 ezer forint kára van az építőlálatnak. A tervezőket állandóan sürgetik, de még válasza se igen méltatják az építőket. Úgy vélik talán: az ügy elintéződött azzal, hogy eddig 10 ezer forint kártérítést fizettek a népgazdaság pénzből. Pedig sokkal indokoltabb lett volna, ha ezt az összeget levonták volna azoktól a tervezőktől, akik — mint a példa mutatja — ugyancsak hadilábon állnak a felelősségtudattal.

Elkészült Szeged új utazási irodája

Az átköltözés már befejeződött. A Takaréktár utcai zsúfoltság után örömmel a munka az IBUSZ szegedi kirendeltsége alkalmazottai számára. S az első munkanap egyébként is ünnepnek számít. Nemcsak az itt dolgozók, de a Klauzál téri, vagy a Kárász utcai ajtón belépő vendégek számára is, akik ismerve az utazási iroda korábbi körülményeit, kellemesen meglepődve néznek szét az új helyiségben.

Az IBUSZ Igazgatóság 2 millió forintot fordított ennek az új irodának építési és berendezési munkáira. A tervező Rédei Ferenc építész-mérnök, s a kivitelező Szegedi Építőipari Vállalat és Felszabadulás Ktsz munkája eredményeként otthonosan barátságos a forgalmat lebonyolító „L” alakú térség. A boltívesen kiké-

zett mennyezet és a falak világos faburkolata, a belső oldalon körbefutó beépített szekrény, s előtte az üvegalakos kiszolgáló- és írópult tágas, kényelmes munkahelyei biztosítják a gyors, zavartalan munkát. Csak egy számadat összehasonlításként: a régi helyiség alapterülete mindössze 70—75 négyzetméter volt, ez az új pedig 190 négyzetméter.

A vendég elégedett. Éppúgy, mint az itt dolgozók. Akiiket legfeljebb az aggaszt, hogy a fővárosból megrendelt motor, a légkondicionáló berendezés lelke nem érkezett még meg.

Az IBUSZ szegedi kirendeltségének új helyisége az ország egyik legszebb utazási irodája, s immár méltó a megnövekedett nemzetközi és hazai utasforgalom fogadására. P. L.

A járási tanács vb ülése Sándorfalván

Tegnap Sándorfalván tartotta ülését a szegedi járási tanács végrehajtó bizottsága. Délután alapos terepszemlén ismerkedtek a község eredményeivel, gondjaival, személyes tapasztalatokat gyűjtve a község fejlődéséről.

Délután került sor a végrehajtó bizottsági ülésre, melyen Ócsai József, a községi tanács vb elnöke be-

számolott Sándorfalva fejlődéséről, terveiről, illetve a végrehajtó bizottság tevékenységéről. A járási tanács végrehajtó bizottságának tagjai hasznos javaslatokkal segítettek a községi tanács további munkáját, foglalkoztak a termelőszövetkezetek gazdasági problémáival, a népművelő munka elégtelenségével és a községrendezés távlati terveivel.